

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Zawistowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 26 marca 2010 r.

skargi P. A. i D. B.-A.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia

Sądu Rejonowego w P. z dnia 4 listopada 2008 r., sygn. akt I Ns (...)

wydanego w sprawie z wniosku P. A. i D. B.-A.

przy uczestnictwie M. S. i T. S.

w przedmiocie zarządu rzeczą wspólną,

odrzuca skargę i zasądza od P. A. i D. B. - A. na rzecz M. S. i T. S. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów postępowania skargowego

Uzasadnienie

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna odpowiadać wymogom szczególnym dla tego środka procesowego określonym w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Ich zachowanie podlega badaniu przez Sąd Najwyższy przy wniesieniu skargi, a brak któregokolwiek z koniecznych elementów skargi skutkuje jej odrzuceniem (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

W skardze wniesionej przez wnioskodawców nie został wskazany, jako wyodrębniony element skargi, przepis prawa z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.). Wymóg ten występuje zaś niezależnie od wymogu przytoczenia podstaw skargi.

Jednocześnie z brzmienia art. 424 § 1 pkt 5 k.p.c. wynika, że w sytuacji, gdy skargę wniesiono w oparciu o art. 424¹ § 2 k.p.c. skarżący powinien wykazać, że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi. Taka sytuacja miała miejsce w rozstrzyganej sprawie bowiem przedmiotem skargi było postanowienie Sądu Rejonowego w P. wydane przez ten Sąd jako Sąd pierwszej instancji. Określony w art. 424¹ § 2 k.p.c. wymóg dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie, wydanego przez Sąd pierwszej instancji w wypadkach jedynie wyjątkowych, dotyczy zarówno przyczyn niezgodności z prawem tego orzeczenia (wynikających z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych praw i wolności człowieka i obywatela), jak i przyczyn, dla których strona postępowania sądowego nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych. W przypadku rozpoznawanej skargi środkiem tym była apelacja, której wnioskodawcy skutecznie nie złożyli. W świetle art. 424⁵ § 1 pkt 5 skarga powinna zawierać zatem wykazanie, że z uwagi na wyjątkową sytuację wnioskodawcy nie mogli skorzystać z możliwości zaskarżenia wyroku przez wniesienie apelacji. Temu wymogowi wniesiona skarga nie odpowiada. Zawarto w niej stwierdzenie, że pełnomocnik nie mógł nadać przesyłki, gdyż urzędy pocztowe w małych miejscowościach były zamknięte. Przytoczona w tym zakresie argumentacja w nie stanowi wskazania tego rodzaju okoliczności, których zaistnienie pozwalałoby przyjąć, że w ostatecznym wyniku wnioskodawcy nie złożyli w terminie apelacji z przyczyn o charakterze wyjątkowym.

Mając powyższe na uwadze należało przyjąć, że skarga nie odpowiadała wymogom określonym w art. 424⁵ § 1 pkt 3 i pkt 5 k.p.c. Dlatego też podlegała odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 i § 2 k.p.c.